

af Mindretallet, og dels, at jeg som Civil staar i en noget anden Stilling til disse Spørgsmaal end de Folk, som have et personligt Kjendskab til Hærens Krav. Jeg opfatter den ærede Krigsminister saaledes, og det blev ogsaa bestyrtet, af hvad han udtalte igaar, at skjøndt han ikke havde nogen som helst skriftlig Erklæring at paaberaabe sig, mente han dog at have indhentet Betænkning fra alle de militære Autoriteter, som han fandt det nødvendigt at indhente Erklæringer fra, for at kunne danne sig en sikker og bestemt Overbevisning om, hvorvidt en saadan Straf som den staaende Arrest var nødvendig for Hæren eller ikke, og naar den ærede Krigsminister altsaa siger, at derved har han vundet den personlige Overbevisning, at en saadan Straf er usødvendig, forekommer det mig, at det vilde være urimeligt for mig som civil Mand, der ikke har det personlige Kjendskab til Hæren, at ville fastholde en dersfra afsvigende Anskuelse om en saadan Straf. Men jeg kan ikke negte, at det forekommer ogsaa mig, at det vilde have været ønskeligere, om den ærede Krigsminister havde modtaget disse Erklæringer skriftlig, og det af flere Grunde. Det er ikke blot, fordi man ved saadanne skriftlige Erklæringer langt lettere undgaar Misforstaaelse end ved mundtlige Erklæringer — det kan jo, hvor man afsæfter en Erklæring mundtlig, saa saare let indtræffe, at Misforstaaelse indløber enten paa den ene eller den anden Side, om ikke fra Ministerens Side, saa fra de Paagjældendes Side, saa at de misforstaa, hvad Spørgsmaalet egentlig gaar ud paa, at det ikke er dem klart, hvilket Straffesystem der i det Hele er Tale om. Det gaar saa let saaledes, naar man forelægger En det Spørgsmaal: Kan man undvære den og den Straf? at der svares: Det kunne vi meget godt, overmaade godt — nemlig forudsat, at vi have andre Straffe, som kunne ækvivalere den. Saadanne Misforstaaelser komme jo ikke saa let ved Skrivelser og ved dem opnaas det ogsaa, at der kommer større Garanti for, at det er Bedkommendes grundigt og nøjagtigt overveiede Overbevisning. Endelig vil den ærede Krigsminister ved at have skriftlige Betænkninger opnaa den betydelige Fordel, at han derved vil være i Stand til at kunne overbevise ikke blot sig selv, men ogsaa Andre om Rægten af de Grunde, som tale for, at man kan undvære saadanne Straffe, om Betydningen af den Opfattelse for Hærens Bedkommende, som medfører, at man mener at kunne undvære dem, og jeg vil derfor tillade mig at

henstille til den ærede Minister, om han ikke, da det nu, som sagt, er sandsynligt, at denne Sag ikke vil komme til at slutte i denne Samling, men vil komme til at foreligge ogsaa i næste Samling, inden denne vil lade sig give de Erklæringer, hvorpaa han støtter sig, i en saadan Form, at de kunne blive forelagte ogsaa for Rigsdagen eller i alt Fald komme til dens Kundskab. Om de kunne blive forelagte ligefrem, overlader jeg naturligvis ganske til den ærede Minister, men jeg haaber, at de ville blive forelagte saaledes, at man derigennem kan faae det Indtryk, vinde den samme Overbevisning, som den ærede Minister har faaet og vundet. Thi naar den ærede Minister mente, at det ikke vilde have nogen Betydning, thi de Paagjældende vilde ikke have ladet sig berolige derved eller veilede deraf, tror jeg dog egentlig ikke, at den ærede Minister har aldeles tilfælelig Grund til paa Forhaand at antage det, da jo tværtimod den Omstændighed, at man netop har ladet sig saa stærkt paavirke af de tidligere Udtalelser for Hærens Bedkommende, at man netop af den Grund vanskelig kan komme bort fra dem, netop afgiver et Indicum for, at man, naar en saadan Erklæring i modsat Retning forelaa for Hærens Bedkommende, ogsaa vilde lade sig paavirke af den; men, som sagt, saaledes som Sagen staar, kan jeg ikke Andet end slutte mig til den ærede Minister i dette Punkt. Jeg drister mig ikke til at deltage i et Forslag om at opstille en saadan Straffearart, som han modsætter sig. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) mente, saaledes som jeg forstod ham, at det var inkonsekvent af mig, at jeg dog kunde fastholde en saadan Straffearart som den, der er opstillet, nemlig Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Jeg tror imidlertid ikke, at en saadan Inkonsekvents har været tilstede. For det Første maa det jo erindres, at der er den Forskjel mellem disse to Straffe, at den ene er en Straf, som vi i det Væsentlige ikke have kjendt, den anden er en Straf, som vi jo have haft i en Række af Aar. Dernæst er der den Omstændighed, at saa vidt jeg har opfattet den ærede Minister, har hans Forespørgsel til de vedkommende Befalingsmænd i Hæren ikke særlig angaaet Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, men væsentlig dreiet sig om staaende Arrest og om Lamp ombord, men dertil kommer endelig det, at denne Straf er af en saadan Natur, at ogsaa den, der ikke selv er Militær eller har staaet i umiddelbart Forhold til Hæren, kan danne sig en Mening om dens Betydning og Vir-